

sat Frugt i en Tilføjelse til § 4, som gaar ud paa, at „Indenrigsministeren kan i Tilfælde, hvor det skønnes, at en Kasses vedtægtsmæssige Understøttelse med ovennævnte Tillæg ligger for nær op ad de for Faget eller Grupper indenfor Faget gældende Lønninger, paalægge Kassen at nedsætte den vedtægtsmæssige Understøttelse med et passende Beløb“. I det andet Ting har nogle Medlemmer taget til Orde for, at man skulde sætte en bestemt matematisk Afstand mellem Lønningerne og Understøttelserne og nævnt, at $\frac{3}{4}$ skulde være passende her. Jeg maa imidlertid meget henstille, at man ikke optager denne Tanke. At fastsætte et matematisk Forhold, udtrykt ved en Brøk af noget, som i sig selv er saa glidende og flydende som Arbejds lønningerne, vilde volde saa store Vanskeligheder, og at sætte Afstanden i alle eller i de fleste Tilfælde til $\frac{3}{4}$ vilde ogsaa være urigtigt, navnlig overfor de laveste Lønninger. Det vilde endogsaa kunne medføre en Tvang til Nedsættelse af en Understøttelse, som for Tiden opnaas efter Loven af 27. Oktober, bl. a. for mange Grupper af kvindelige Arbejdere, og det vilde sikkert blive følt som meget ubilligt, at man ved denne Lov, hvis Hensigt er at forøge Understøttelsen, tvang Arbejds løshedsunderstøttelsen ned under det for Øjeblikket allerede gældende. Dette har man ogsaa maattet erkende i det andet Ting. De Medlemmer, som var Talsmænd for dette matematiske Forhold, har ogsaa erkendt dette ved at foreslaa, at den matematiske Afstand kun skulde anvendes som Regel, og de har udtrykkeligt ogsaa paa-peget, at de ikke ønskede den anvendt, hvor Lønnen var meget lav. Der vilde Afstanden altsaa kunne være mindre end den Fjerdedel. Men da dette er særlig de betydningsfulde Tilfælde og de mange Tilfælde, tror jeg ogsaa at kunne tilføje, at det vilde være uheldigt at give en Regel, om hvilken man samtidig tilføjede, at den bør ophæves eller ikke følges i de Tilfælde, hvor den har særlig Betydning. Den vilde ogsaa stille selve Administrationen, Arbejds løshedsinspektoratet og Indenrigsministeriet paa en alt for vanskelig Post. At sige, at Afstanden skal være en Fjerdedel, og at tilføje: som Regel, vilde nødvendigvis føre til, at Institutionen og Indenrigsministeriet maatte lade det være det overvejende Antal Tilfælde, hvor Afstanden saaledes blev opretholdt, thi det modsatte vilde jo utvivlsomt let kunne føre til, at man fra Sider, hvor man mente, at Understøttelsen stadig burde holdes i

denne Fjerdedels Afstand, vilde kunne rette Angreb paa Inspektoratet og Ministeriet, hver Gang de fraveg den, for ikke at anvende Loven saaledes, som den var givet. Derigennem vilde man altsaa i Virkeligheden tvinge Ministeriet og Arbejds løshedsinspektoratet til at sætte Arbejds løshedsunderstøttelsen ned i mange Tilfælde, hvor de maatte erkende, at Afstanden burde formindskes, og at det ikke var rigtigt at nedsætte den. Ogsaa derfor er det, jeg meget henstiller, at man ikke genoptager denne Tanke, men ser paa den Bestemmelse, som staar i § 4, og læser den ud fra de Forudsætninger, ud fra hvilke den er affattet, og i Overensstemmelse med, hvad den vil og maa blive anvendt til, idet nemlig selve Arbejds løshedsunderstøttelsesinstitutionen, ikke blot Inspektoratet, ikke blot den øverste Ledelse, Ministeriet, men ogsaa selve Arbejds løsheds-kasserne og alle deres Tillidsmænd selv er i høj Grad interesserede i, at Understøttelserne forvaltes paa en saadan Maade, at ingen Bebrejdelse mod Kasserne for at bidrage til, at Arbejds løsheden gennem dem bliver varigere, med Rette kan fremsættes. Jeg tror, at de, som kender Arbejds løshedsunderstøttelsesinstitutionens Administration, som ved, hvorledes Arbejds løsheds-kasserne og Inspektoratet virker, vil være fuldt forvissede om, at disse ønsker at bevare Kassernes sociale Karakter af en Forsikring og derfor ikke ønsker at gaa til en Forvaltning, som vil kunne bringe dem i Miskredit. Derimod blev der i det andet høje Ting fremført et andet Forhold. Naar to Ægtefæller begge var Medlemmer af Arbejds løsheds-kasser, kunde det Tilfælde indtræffe, at den ene var arbejdsløs og den anden arbejdede, hvorved den ene altsaa havde en Arbejds indtægt og den anden en Arbejds løshedsunderstøttelse, som tilsammen maatte siges at naa saa højt op, at der kunde være noget, der talte for, at Statens Understøttelse — selvfølgelig ikke den forsikringsmæssige Understøttelse, som den vedkommende har Krav paa i Henhold til sine Indskud i Arbejds løsheds-kassen — noget nedskreves. Denne Betragtning fik Udtryk i et Ændringsforslag, som jeg maatte modsætte mig, men jeg udtalte dog, at jeg gerne skulde drøfte Muligheden for at finde en Løsning, hvorved Ængstelser af denne Art kunde imødegaaes.

Jeg skal endnu kun nævne, at ogsaa det andet Omraade, hvor arbejdsløse kan faa Understøttelse, er undergaaet Ændringer i det Lovforslag, som her fremsættes.